

traadt af det andet Ting, kommer man i Reglen til det Resultat, at man maa nøjes med det mindre, naar man ikke kan faa det større. Men man har hele Tiden villet stille det op saaledes, at det ene Forslag var lige saa berettiget som det andet. Det kan jeg ikke erkende, thi Regeringen har aldrig foreslaaet Flytningen, den har blot kunnet finde sig i den, og Landsstinget har aldrig villet tiltræde Flytningen, om Folketinget kan fremtvinge Flytningen, er et andet Spørgsmaal. Det er i Virkeligheden saaledes, det kommer til at se ud. Jeg maa stadig accentuere, at dette Spørgsmaal er rejst i Folketinget, ikke rejst af Regeringen. Regeringen erkender ikke, at det er nødvendigt at flytte, men den kan finde sig i Flytningen, for saa vidt som det i teknisk Henseende ikke er af væsentlig Betydning, om man flytter eller ikke. Det ene medfører nogle Ulemper, det andet ogsaa. I Dag er Stillingen for mig blevet noget uklar, fremfor hvad den har været tidligere, ved et Par ærede Medlemmers Udtalelser. Særlig det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) udtalte, at Amtsraadet kunde vistnok have forceret Ministeren i Fjor til at gøre Ende paa Sagen. Men det tager det ærede Medlem fejl i. Det kunde Amtsraadet ikke, i alt Fald ikke da Ministeren havde Rigsdagen at støtte sig til. Jeg gentager, hvad jeg sagde ved sidste Behandling, forinden der bliver givet Bevilling til Viborg Station, kan jeg ikke gaa med til en endelig Ordning af disse Forhold, som ikke gaar ud paa, at Viborg Station bliver, hvor den er. Følgen vilde blot være bleven, at Jærnbanen ikke var bleven aabnet, det kunde Amtsraadet have fremtvinget. Imidlertid have vi vist den Føjelighed, som vi kunde, og for saa vidt, der kan træffes en Ordning, der intet præjudicerer, men holder begge Spørgsmaal aabne for Fremtiden og Amtsraadet vilde tage Bekostningen paa sig, nota bene for at drive Banen og for at faa sat i Statens Rentegaranti, skulde jeg lette Sagen paa forskellig Maade, og det har jeg gjort — ærede Medlemmer vide, at det Materiel, der er nedlagt i det foreløbige Spør, vilde Staten overtage — og der er saaledes gjort i den Retning, hvad der kunde gøres. Nu siges der, at man er ikke sikker paa, at Viborg By vilde staa ved sit Tilbud, men det har jeg ingen Frygt for, og det ærede Medlem fra Viborg (Klein) nærer jo heller ingen Tvivl i den Retning. Det er netop derfor, at Spørgsmaalet er rejst. Men om Viborg Amtsraad vil staa ved sit Tilbud, er for mig et andet Spørgsmaal. Viborg By kan gøre det, thi det er egentlig kun

Bengene, der risikeres; men Viborg Amtsraad sidder inde med Driften, det er Koncessionshaver, og staar for det hele, og jeg kan derfor godt forstaa, at Viborg Amtsraad efterhaanden kan blive betænkelig ved denne Sag; men jeg ved for øvrigt ikke, hvorledes Forholdet staar. Jeg ved, der blev taget Reservation i Fjor; men da jeg ikke har hørt andet fra Viborg Amtsraad eller Byraad, maa jeg formode, at Sagen ligger for i Aar som i Fjor; men skulde det ikke være Tilfældet, vil det være ganske nødvendigt, at det Udvalg, som jeg antager, bliver nedsat, foranlediger, at disse Forhold blive bragte til Klarhed; thi skulde det stille sig saaledes, at Viborg Amtsraad indtager en anden Stilling til Bygningsspørgsmaalet end tidligere, vil det ikke kunne føres igennem her, og saa kan det ikke nytte vi forhandle videre om den Ting. Jeg siger det med al Reservation. Jeg skal tillade mig at sige, at for mig stiller det sig saaledes, at Viborg Amtsraads Stilling maa antages, indtil der foreligger noget nyt, at være uforandret. Vel er der taget Reservation i Fjor, men da jeg som Minister ikke har hørt fra Viborg Amtsraad, er der jo al Føje til at antage, at Amtsraadet ikke har taget en anden Stilling, end det hidtil har indtaget. — Et æret Medlem mente, om det ikke var en Fejltagelse, naar der i vedkommende Forslag stod Indenrigsministeren; der skulde vistnok staa: Ministeren for offentlige Arbejder. Det vil det ærede Medlem imidlertid træffe i en stor Række af de foreliggende Lovforslag. Jeg kan saaledes henvise til Finanslovsforslaget, hvor § 19 er fælles for de to Ministerier. Det er efter min Mening uden Betydning, hvad der staar; thi der er ikke Tvivl om, hvilken Minister der bliver den rette vedkommende. Ærede Medlemmer maa erindre, at der foreligger en Masse Love, i hvilke der staar Indenrigsministeren, men som af sig selv gaa over til Ministeren for offentlige Arbejder. Altsaa betyder det i og for sig intet, om Benævnelsen Indenrigsministeren i Aar bruges i nogle Lovforslag, hvor den egentlig ikke burde staa. Grunden til, at jeg ikke har stillet Ændringsforslag i den Retning, er den, at Delingen af Indenrigsministeriet er kun ganske midlertidig, og saa længe den kun er midlertidig, forekommer det mig, at man vel kan tænke, at Ministeriet for offentlige Arbejder, som jeg har den Ære at forestaa, igen kan høves, at Indenrigsministeriet kan smelte sammen. Det er altsaa, som sagt, kun en midlertidig Deling, og saa længe den er til Stede, forekommer det mig ikke rigtigt, at ændre i Lovteksterne, og i Virkeligheden er det uden reel Betydning. Naar